

skriftligt, for, hvordan det hidtil har været håndteret, og hvordan det fremover vil blive håndteret, og der er ikke tale om nogen ændring og følgelig heller ikke nogen svækkelse.

Så mener hr. Frank Aaen, at der med lovforslaget og oprindeligt med direktivet er tale om, at en række internationale konventioner overtrumpfes. Det mener regeringen ikke. Det har været vurderet, og vi har meget omhyggeligt redegjort for de centrale konventioner, der retter sig meget direkte mod de emner, som er de centrale i lovforslaget. Det er der redegjort for i en række besvarelser til udvalget.

Enhedslisten har derudover påpeget en række andre aftaler og konventioner – det er nogle, der har et meget mere overordnet sigte – og der ses heller ikke at være modstrid mellem lovforslaget og disse konventioner, og her er der tale om International Instruments Protecting the Fundamental Human Rights, der er tale om International Convenience on Economic, Social and Cultural Rights og endelig Vienna Convention on the Law of Treaties.

De konventioner ses der heller ikke at være nogen modstrid med, ligesom der heller ikke gør det i forhold til EU-Traktaten, til TRIPS-aftalen eller til biodiversitetskonventionen, til konventionen om menneskerettigheder, biomedicin og endelig Den Europæiske Patentkonvention.

Så skulle det vist være klaret af, og jeg er lidt ked af, at det bliver beskrevet som, at der er svaret overfladisk. Der er blevet spurgt, og der blev svaret på det, vi af gode grunde kunne lægge ind i spørgsmålene. Her har vi så kunnet forstå på hr. Frank Aaens yderligere betænkningstilbud, at der var tale om yderlige grupperinger. Dem har jeg så svaret på her.

Endelig vil jeg sige, for så vidt angår den hollandske sag, at Holland ganske rigtig har anlagt en sag om ikke at få godkendt direktivet. Hollands ene argumentation er en, som hr. Frank Aaen ikke nødvendigvis vil være enig i, det er, at de ønsker, at man anvender artikel 235 i EU-Traktaten. Det er en artikel, som hr. Frank Aaen ikke plejer at være begejstret for, men som kan bruges ved de absolutte undtagelser.

Vi har faktisk fra dansk side været meget optaget af, at direktivet ikke blev vedtaget under artikel 235, men under den gamle 100 A, som nu hedder artikel 95.

Derudover havde vi jo altså ikke grund til af den grund at støtte Holland, og derudover er der et hovedargument fra hollandsk side, som

vi har meget, meget, meget vanskeligt ved at støtte. Fra hollandsk side gør man indsigelse mod den behandling, menneskegener er udsat for i direktivet. Da den behandling i direktivet er fuldstændig parallel med, hvad vi hidtil har gjort i Danmark, kan vi jo dårligt komme på, at det pludselig er i strid med al værdighed, for det er vores hidtidige retstilstand, vores hidtidige retspraksis. Derfor har vi heller ikke på dette hovedgrundlag nogen indvending at gøre i forhold til direktivet, og derfor har vi selvfølgelig heller ikke nogen grund til at indtræde i den hollandske retssag.

Ét sted kan vi mødes og blive enige, men måske fra et lidt forskelligt udgangspunkt, men det er også udmærket. Det er, at debatten og diskussionen er nødvendig. Det er nødvendigt at fortsætte den, for der er jo altid to sider i det her. Der er også spørgsmålet om, hvordan man behandler sygdomme, og her har vi altså en praksis tilrettelagt i dag, hvor det retsgrundlag, vi har i dag, den retstilstand, som også fortsætter, giver mulighed for, at man kan producere medicin i nogle mængder og til nogle lavere priser til mange syge mennesker, som er stærkt afhængige af denne medicin, herunder insulinproduktionen.

Derfor er det nødvendigt at diskutere videre. De ændringsforslag, vi netop har diskuteret, har vist, at man kan gøre noget meget dramatisk uden i virkeligheden at debattere det. Så jeg synes, det er vigtigt, at debatten fortsætter.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det, der undrer os, er, at ministeren i et samråd i Sundhedsudvalget erklærede, at det ikke var strengt nødvendigt at vedtage denne lov på denne side af sommerferien, og vi står tilbage med det ene uafklarede spørgsmål efter det andet. Jeg skal bare give nogle eksempler:

Og så undrer det mig, at et flertal i Folketinget alligevel vil vedtage lovforslaget. Der er en debat i øjeblikket i pressen om lovsjuk. Det er efter min opfattelse et af de klare eksempler, vi har på lovsjuk, at man gennemtrumfer en lov, hvor ministeren selv siger, at diskussionen fortsætter, og hvor vi kan se, at der er en masse uafklarede spørgsmål.

Lad mig nævne det, vi diskuterede omkring patentering af menneskelige organer. Jamen tag da bare diskussionen, vi havde under forhandlingen om ændringsforslaget: Hvem skal føre kontrol med, at det foregår på en ordentlig må-